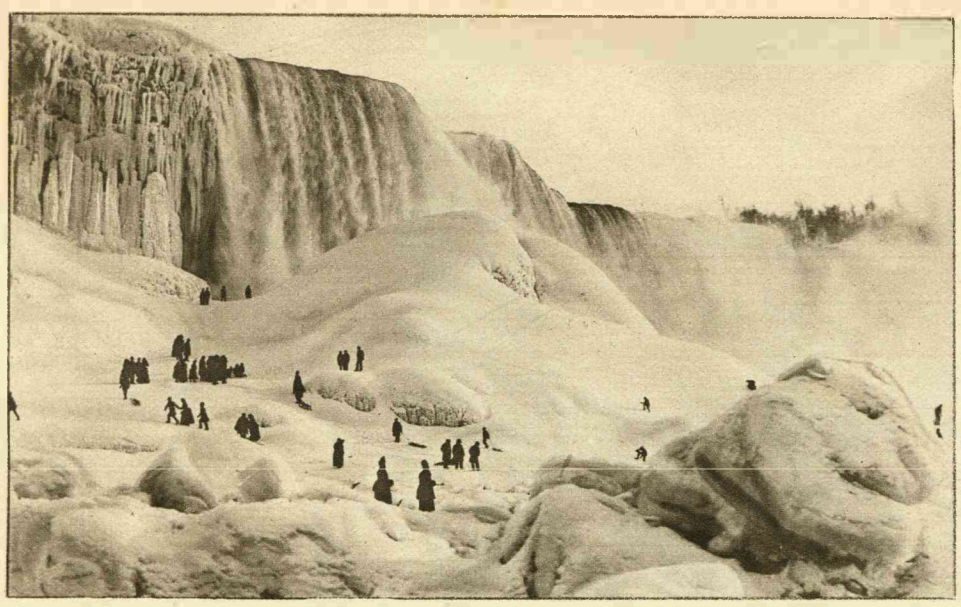
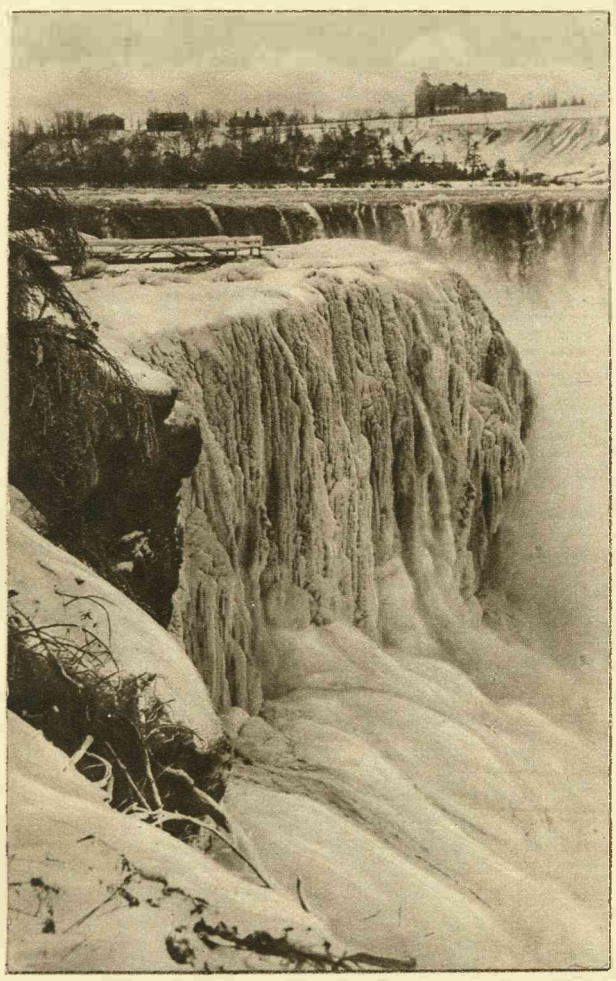
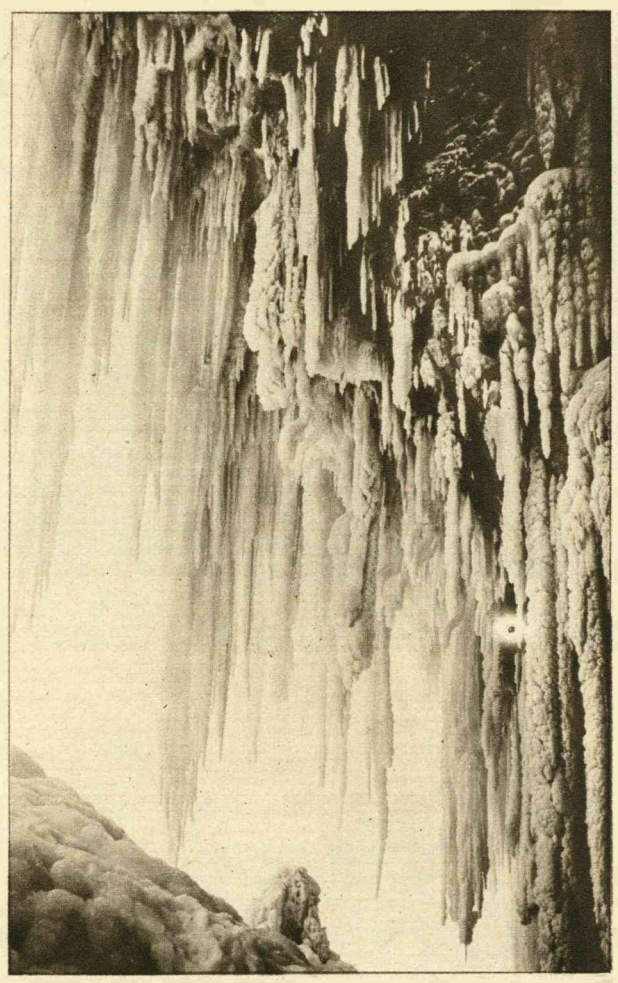

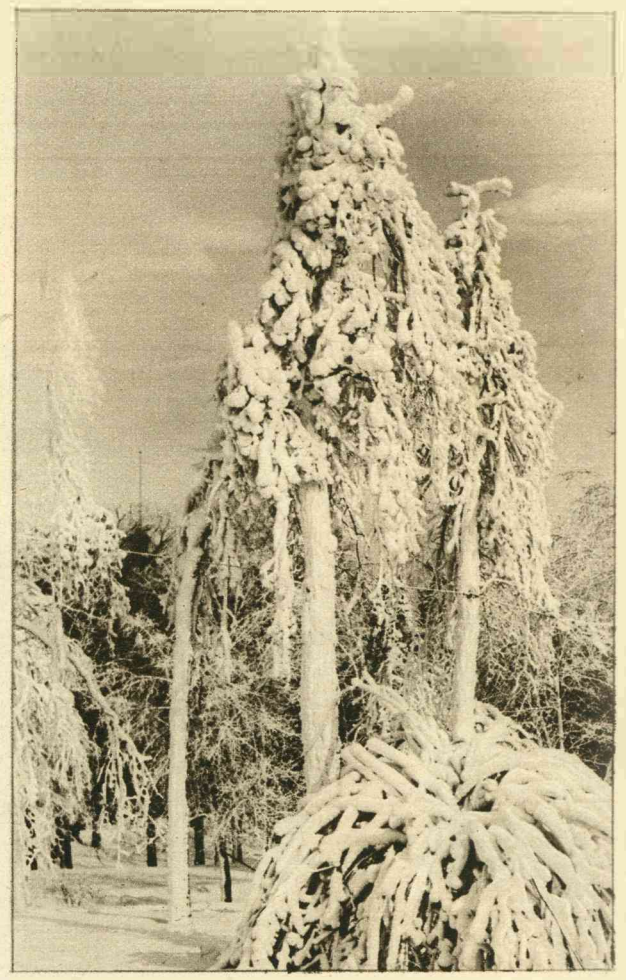

De Niagara-Watervallen.

Het gaat met beroemde plaatsen dikwijls als met beroemde personen: bij kennismaking vallen ze ons tegen. De verbeelding is rijker dan de werkelijkheid, en wie zich van iets een schoone voorstelling heeft gemaakt, moest die maar nooit voor de aanschouwelijkheid gaan ruilen. — Wie de Niagara in den zomer ziet, ontkomt niet aan de bovenbedoelde teleurstelling. Hij had het zich overweldigender gedacht, ongerepter vooral. Nu, de tijd dat de Indiaan zich, in zijn schuitje van boomschors, door de waterversnellingen liet meevoeren, is dan ook lang voorbij. De waterval is een goed geëxploiteerd schouwspel geworden, een vertooning, waarbij de bezoeker aan deskundige hand wordt rondgeleid. Als een beestenspel-leeuw zit hij in een ijzeren hok; op commando van zijn bewaker springt hij door een hoepel. Lichtfabrieken hebben hem met een hoog-spanningskabel omwonden; zijn geweldige kracht wordt aan banden gelegd en benut om raderen, molens, motoren te drijven. De rook van honderd nijvere schoorsteenen verduistert zijn majestueuzen aanblik; moderne hotels verdringen zich om hem heen en beloeren hem uit tallooze venster-oogen. Een Kermis van kramen en tenten krioelt langs zijn oevers, den bezoeker noodigend op voorwerpen van Indiaansche huisvlijt, die bij kisten vol uit Duitschland komen. Neen — in den zomer vraagt de Niagara slechts uw medelijden. Maar de winter komt aan uw illuzie tegemoet. Met een meterdikke sneeuwlaag bedekt hij al het leelijke, kunstmatige, kwetsende der omgeving; hij bevriest het buitenste deel der neerstortende wateren tot een fantastisch-schoone apotheose. De Niagara wordt een grillig tooverpaleis, vol flonkerende grotten, die uit edelgesteenten schijnen opgebouwd; veelkleurig kaatst zich de zon in de glinsterende ijskristallen. — Onze Canadeesche correspondent trachtte zijn indrukken van den winterschen waterval met den Kodak weer te geven, en zond ons de foto's die wij hierbij afbeelden.

een buitengewone, feestelijke drukte. Men verwachtte schijnbaar mijn executie, maar hoe groot was mijn verbazing toen een paar mooie Oostersche vrouwen voor de tralies hurkten en geurende bloemen en delicatessen in mijn kerker wierpen. De duffe atmosfeer werd verdrongen door den geur van Indische bloemen en rozen, van muskus en sandel. De deur van mijn kerker werd geopend en een Indiër, gehuld in met goud en edelgesteenten versierde zijde, trad op mij toe en omhelsde mij in het schijnsel der flambouwen, die gedragen werden door dienaren in pompeuze kleedij.

De rijke Indiër was ontroerd en zijn emotie was zoo groot dat hij begon te wankelen en door twee minder rijk gekleede Oosterlingen ondersteund, werd weggevoerd. Voor het eerst, zoo lang ik het fatalisme beleed, verloor ik mijn cynische kalmte en ik schreeuwde terwijl ik mijn armen met een smeekend gebaar ophief naar de menschen, die bij de geopende deur waren blijven staan: „Oh.... Oh.... zeggen jelui toch wat er met mij gebeurd is.... anders word ik gek!" Een Engelschman in Europeesch ambtsgewaad, klopte mij op den schouder en zeide: „Volg hen, de vorst wacht U.... Men zal U kleeden."

Mijn kalmte keerde terug en ik volgde de fakkeldragers de trap op, die naar een ruime hal leidde waar zij de flambouwen doofden. In de hal werd ik met zes Indiërs alleen gelaten. Ik moest mij baden in geparfumeerd water, mijn gelaat en handen werden bestreken met welriekende oliën en daarna werd ik gekleed in een wit zijden Oostersch kleed, geborduurd met gouden vogels. Op mijn hoofd zette men een tulband met aigrette, waaraan de edelsteen ontbrak, die meestal den gesp tooit, waardoor de rijgerkuif aan den tulband bevestigd is. Mijn kleedij was gereed en men opende nu een zwaar gordijn. Een vestibule werd zichtbaar, waar tal van danseressen en priesters mij opwachtten, om mij, naar ik nu vernam, aan het volk te toonen. Ik moest achter de priesters gaan, die op een paar stokken een korf droegen; ik herkende den korf, het was dezelfde waarin Puntjabal den python geborgen had. 't Monster scheen er nog in te zijn, want de dragers gingen onder den zwaren last gebogen. De stoet zette zich in beweging, de vrouwen dansten, de priesters zongen eentonige liederen en mij wierp men van de daken en balkons met bloemen. Nu eerst zag ik dat ik in een groote Oostersche stad was. De daken, balkons en de straten waren gevuld met menschen; zij die op straat stonden, vielen, als ik langs hen ging, op de knieën en bogen hun gelaat naar den grond, anderen drongen de priesters op zij om mijn kleed te kussen.

We gingen een groote poort door en kwamen op het binnenhof van een paleis. De albasten en met gouden ornamenten versierde balkons, waren gedrapeerd met kostbare tapijten en versierd met guirlandes van geurende rozen. Overal stonden reukvaten, waaruit een blauwige walm spiraalde, die het plein vulde met een aroma van muskus en sandel. Onder een luxueus baldakijn zaten de aanzienlijke Oosterlingen, hun bruine koppen geleken wel van mahoniehout, zoo donker en onbeweeglijk waren ze, en de kleurnuanceering van hun kleedij smolt samen als een groote veelkleurige wolk, waarin de edelsteenen fonkelden en de paarlen glansden. Ik moest achter den korf op 'n dik tapijt blijven staan. Recht tegenover me zat de oude Indiër, die in mijn kerker geweest was en aan zijn voeten Mirjam, leunend tegen een jongen Oosterling. Zij was gekleed in zijde, kunstig gekleurd als de vederdos van een pauw, droeg gouden armbanden met diamanten en robijnen bezet en om haar hals lag een dubbel snoer blanke paarlen. Mirjam wierp mij kushanden toe en de jonge prins, naast haar, hield niet op met salueeren.

Een neger hief zijn gespierden arm op en het werd stil op het binnenhof. De oude Indiër kwam van zijn troon naar mij toe en sprak:

„Ik, vorst van Hydrabadah, ben niet meer dan een nietig insect tegenover den Engelschman James Harrison. Een groot onrecht heeft de vorst U aangedaan en indien U het hem niet vergeeft dan zou hij weenen totdat zijn tranen den Indus uit zijn boorden zouden doen treden en het land door overstrooming verwoesten, om het onrecht te straffen, dat hij alleen gepleegd heeft.

Geen danseres zou meer dansen, geen muziek zou meer klinken, alleen de stilte van den Boeddhatempel zou in mijn paleis zijn.

Gij, redder van mijn dochter, werd beschuldigd haar geroofd te hebben, het was niet mijn wil maar die der booze geesten. Mijn trawanten grepen U en ik was te gelukkig om mijn dochter den tijd te laten over U te spreken. Eerst toen ik haar over Uw straf sprak hoorde ik dat James Harrison, Puntjabal, den verrader, den arglistige die mij mijn dochter ontroofd had en ook mijn rijk wilde stelen, gedood heeft. Wat zou de vorst van Hydrabadah geweest zijn zonder zijn dochter en wat zou de jonge vorst van Pyambahad geweest zijn zonder Mirjam? — Niets meer dan het stof der wegen.

Maar breng ons geluk terug, James Harrison, laat mij dezen saffier onder Uw aigrette bevestigen, als een teeken dat U het onrecht vergeten hebt."

Ik boog, met bevende handen bevestigde de vorst den saffier aan mijn tulband en mompelde eenige woorden, die de geheele menigte herhaalde.

„Voeg U naast mijn troon als „Raja de Geluksaanbrenger."

Ik volgde hem, ik werd gecomplimenteerd en men luisterde naar mijn verhaal; hoe ik Mirjam gevonden, hoe de slang Nassam verpletterd en hoe ik Puntjabal neergeschoten had.

De plechtigheid werd besloten met de verklaring dat elk jaar ter eere van den python een feest gevierd moest worden. Het ondier kreeg een verblijfplaats in den tuin van het paleis, waar het in een groote glazen kiosk werd opgesloten.

Een maand later keerde ik beladen met geschenken aan goud en edelgesteenten, kostbare tapijten uit Afghanistan en met een schat van zeldzame paarlen naar Engeland terug. Het noodlot had 't zoo gewild!

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.